

stå oss till buds, om också anledningar ingalunda saknas till teoretiska förutsättningar och hugskott med afseende därpå. Vi måste nöja oss med att taga elementen sådana de äro för att i alla riktningar grundligt studera deras egenskaper. Och visserligen förlora de ej hvart för sig i intresse genom vidhållandet af det gamla uppfattningssättet. Huru och af hvad de uppkommit, synes nu och för alltid ligga utom det omedelbara området för vår synkrets.

Huruvidt detta kan ega något slags betydelse med hänsyn till det spörsmål af liknande beskaffenhet eller rörande växt- och djurarternas absoluta osjälfständighet, som efter hand utvecklats till våra dagars mest brännande fråga inom hela området för naturforskningen, må af andra, som stå den samma närmare, afgöras huru som hälst. Likheten mellan de båda spörsmålen inom de olika vetenskaperna har emellertid förefallit mig så nära liggande och därför ock så anmärkningsvärd, att jag ej kunnat underlåta att vid redogörelsen för det ena, om också än så lösligt, beröra äfven det andra. Och är det verkligen så, som väl knappast med allvar kan betvivlas, att frågan om de kemiska elementens ursprung, där dock alt ytterst inskränker sig till besvarandet af den enkla frågan: sammansatt eller icke sammansatt, fortfarande befinnes inhöljdt i ett olösligt dunkel, och om sålunda redan den döda materien erbjuder gåtor, som äro och måhända alltid måste blifva för människo-forskningen oåtkomliga, hvad under då, om lifvets gestaltningar i rikt mått erbjuda sådana?

Det kan ej vara förödmjukande för människan, om hon ej i alt förmår att fatta den högsta visheten eller i alt att följa spåren af dess verksamhet. Det må ej förefalla henne påkostande, om hon nödgas medge, att äfven i den sinliga verlden gifvas skapelsens under, hvilkas orsak intet mänskligt öga sett, ingen mänsklig tanke fattat.